

om de fremdeles ønsker at betro Landets Styrelse til det nuværende Flertal. Hvis de Konservative og Venstre da ved Valget til sammen bliver Flertal, er der for mig ingen Tvivl om, at saa fortsætter man med den Politik, som nu i 3 Aar har misregeret Landet. Kun ved et Skifte af Flertallet vil der kunne komme Klarhed i vor Politik, saa vil det Krav om Revision af denne Periodes Lovgivningsresultater, af de trætte Forlig melde sig, og der vil være nok for et nyt Flertal at revidere, og da tror jeg, at Afviklingen af Samarbejdet, af det naturstridige Samarbejde mellem Venstre og de Konservative, vil kunne afløses, maaske med den Følge, at Venstre maa give Afkald paa $\frac{1}{4}$ af sine Vælgere, de 100 000, som rettelig hører hjemme hos de Konservative, og som de Konservative ofte afgiver, i Grunden uden nogen synderlig Sorg, fordi de siger: Disse 100 000 konservative Vælgere er nok saa vel anbragt i Venstre; de sikrer nok saa vel en konservativ Udvikling her i Landet, naar de staar der fremfor hos os. En Valgets Afgørelse er ønskelig over den Politik, som har været ført. Jeg haaber, den vil blive en Dom over denne Politik, at den vil blive en Indledning til Afviklingen af det unaturlige Samarbejde, og at derefter Revisionens Tid maa komme, Revisionens nødvendige, men vanskelige Tid. Maatte der blot ikke forinden Afgørelsen og Revisionen komme endnu alt for mange Ulykker fra de økonomiske og politiske Fejlgreb, som har været denne Regerings eneste Indsats i Landets Styrelse.

Schmidt: Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen tog Anledning til at røre ved de nationale Grænsespørgsmaal. Jeg vil gøre det samme, især da det jo ligger meget nær som Følge af Kanalstatsplanerne, Bevillingen af 200 000 Kr. til Fremme af dansk Kultur Syd for Grænsen og lignende.

Naar man vil bedømme hele Situationen dernede ved Grænsen, maa man altid have 3 Ting for Øje. Det ene er Internationaliseringsplanerne, det andet er Slesvig-Parolen, og det tredje er Spekulationen i Tysklands kommende Sammenbrud. Det er jo klart nok, at der har været Planer fremme om at internationalisere 2den Zone. Planerne har aldrig ligget tydeligt fremme for Folketinget, men der har været Planer fremme. Man ved saa meget omtrent, at Danzig-Statens har været Mønster for denne Plan, og man kan slutte deraf, at det skulde være Danmark, der fik Suveræneteten over denne paatænkte Stat, i det

mindste udadtil. Regeringen har altid skjult, hvorvidt den havde Del i disse Planer, men den har ikke skjult, at den fremmede Vinding Kruses Mission. Nu vil man rigtignok ikke have med disse Planer at gøre, men nu er der andre, der kommer med lignende Planer. Nu dukker Kanalstatsplanen op, og Kanalstatsplanen er i Slægt med dette Forsøg paa at internationalisere 2den Zone. Den kommer ikke frem under Medvirkning af Staten eller Statens Repræsentanter, men hvad der den Gang blev forsøgt, og hvorved der vistens saa liden Respekt for den Smule Ret, der var blevet tilovers for Tyskland efter Versailles-Traktaten, det kan man jo prøve paa at forberede fra privat Side, naar Staten skal tage Hensyn til Nabo-staten, og hvad der ikke lykkedes den Gang, kan jo lykkes en anden Gang og paa en anden Maade, end man prøvede paa den Gang. Det er det ene.

Det andet er den Parole, under hvilken hele det danske nationale Arbejde dernede er begyndt og fortsættes. Denne Parole er Slesvig. Det er tydeligt nok. Den politiske Forening dernede har Navn efter Slesvig: Den slesvigske Forening. En Del af de Aviser, der skrives paa Tysk for at udbrede dansk Sindelag, har ogsaa dette Navn, og Parolen er saa tydelig, at „Heimdal“ følte sig foranlediget til helt og bestemt at tage Afstand derfra og at frabede sig, at man kaldte sig Slesvigere, naar man vilde være Danskere. Naar man følger lidt med i de Ytringer, der kommer frem i disse Blade som „Neue Flensburger Zeitung“, kan man deri læse den 11. Februar 1922, altsaa temmelig i Begyndelsen: „Altid flere vil komme og træde ind ad denne Nordens Port, indtil hele det slesvigske Folk kommer hjem til Danmark“. Det er meget tydelige Ord, og det er Parolen. Nu ved jeg godt, at de, der bærer og leder dette Arbejde dernede, er Folkets Repræsentanter, det danske Folks Repræsentanter. Det er ikke nærmest Statens Repræsentanter. Men mange Gange er Linierne ikke saa klare at skelne. Jeg er selvfølgelig ikke af den Mening, at man af Hensyn til Nabostaten skulde føle sig foranlediget til at lade være med at udbrede dansk Kultur ogsaa Syd for Grænsen. Det maa absolut være tilladeligt. Ja, man kan heller ikke sige noget imod det; det kan ogsaa være tilladeligt, naar andre gør det samme og maaske har Planer om, at der ad denne Vej kan opnaas noget mere. Nu har den danske Stat eller det danske Folk været saa klogt at danne en Enhedsfront,